

MÁRKUS LÁSZLÓ

Partra vetve

Mint felfúvódott viza varjú vájta szemürege,
kiüresedve csábítgatja a lumpen Est a Holdat.
Ridegkék szürreál, nincs benne semmi élet.
Falevél nem rezdül, bőregér nem grasszál,
kutyaugatás nem hallik, léptek nem kopognak,
kóbor macska sem lapul a rododendron alján.
Foszló hárászkendőként hull az éj a lakótelepre,
tévék villódzó fényével morzézik a magány.
Költőnk ablaka sötét, küldetéstudata berozsdált,
vehemenciája vaskos hamuréteg alatt pislákol.

Páncélja, szélmalma, Dulcineája, Sanchoja nincs.
Manifesztálja, e kor nem kedvez a trubadúroknak.
Tálentumának grammatikája Art déco-minimál,
néhány kötet – olvasók nélkül – talán pár barát.
Meg Hrabal és Capote, de ők ritkán szólnak hozzá,
mert tudják, legtöbbször nem felel, csak néz némán.

Vár, egyre vár, maga se tudja mit, teste megrogyott.
Ványadt vágyai almáriumban, emlékei kifakulnak,
leporolni őket nincsen miért, ugyan kinek mesélne.
Csak üldögél magába zárva, morcosan, partra vetve.